

Εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνεψίαν

Ἀπὸ τοῦ 132871

ἔχων

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΕΤΟΣ Α' 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΑΡΕΛΕΥΣΑΝΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
1885 ΑΡ. 1

ΑΡΙΘΜ. 19. Τύμος Α'. Συναρμής, ἀρχαίον ἀπὸ 1. Ἰαννουαρίου ἰσότητος ἔτους, ἔκδοσις μόνον καὶ ἀποκλειστικῆς Παντιχοῦ γράφικ. γρ. 20 ἢ μέση. 16. ΕΤΟΣ Α'. τῇ 1/13. Ὀκτωβρίου 1885.

Η ΠΡΩΤΗ ΗΡΩΪΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

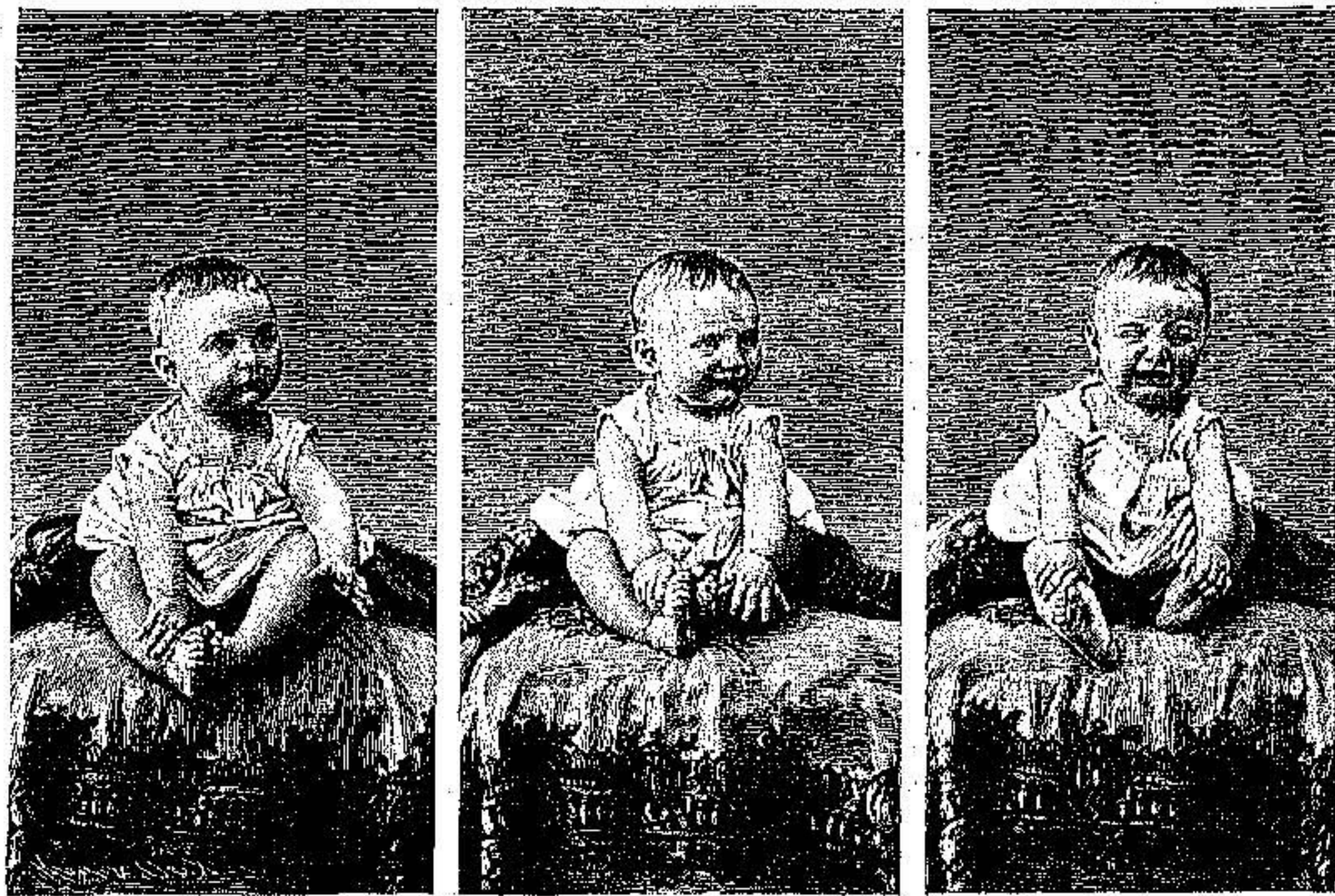
I.
Αἱ ἀρχαιόταται παραδόσεις τῆς γερμανικῆς ιστορίας ἐξυμνοῦσι τὴν ἀρετὴν γυναικὸς τινος, τὴν ὅποιαν οἱ μνημονεύοντες ἐν ταῖς συγγράμμασι των ἀρχαῖοι συγγραφεῖς περιγράφουσι δι' ὀλίγων μὲν, ἀλλ' ἐκρινῶν καὶ ἀνεξέλιπτων γραμμῶν. Ἡ χαλύβδιος γραφὶς τοῦ Τακίτου ἐγράφει διὰ τὴν αἰωνιότητα τὴν τραγικὴν τύχην τῆς γερμανίδος ταύτης γυναικός. Ἐν τούτοις τὸ ὄνομα τῆς εὐρίσκειται μόνον παρ' ἐλτιῶν ἀρχαίων μαρτύρων, παρὰ Στράβωνι τῷ Γεωγράφῳ, ὅστις ἱκμασεν ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου καὶ ὀνομάζει αὐτὴν Θουσνέλδαν*).

Σοφός τις Γερμανὸς περὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀσχολούμενος καὶ πολλὰς εἰς αὐτὴν παρασχὼν ὑπηρεσίας, ἐξήνεγκε τὴν ἰσχυρισμὸν,

*) Στράβ. Γεωγρ. VII, 1. 4. ΚΛΕΙΩ. ΤΥΜΟΣ Α'.

μετὰ μεγάλης εὐφροσύνης νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτόν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀγαλμὰ τι τῆς Θουσνέλδας. Ὅστις διήλθε ποτὲ ἐκ Φλωρεντίας ἐνθυμεῖται βεβαίως μετὰ μεγάλης ἡδονῆς τῆς παρὰ τὴν ἀγορὰν „Loggia de' Lanzi“, ἐνδὲς τῶν λαμπροτέρων ἔργων τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως. Μεταξὺ τῶν διακοσμούντων τὸ ἐσωτερικὸν τῆς στοᾶς ἀγαλμάτων ὑπάρχει καὶ ἐν μαρμάρινον εἰς φυσικὸν μέγεθος, ἐφελκῶν τὴν ἡμετέραν προσοχὴν δια τῆς βαθείας καὶ μεγαλοπρεποῦς μελαγχολίας,

ἣν ἐκφράζουσιν οἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ γαργαλήρες. Οἱ Φλωρεντινοὶ ἀνόμεζον αὐτὸ ἀλλ' ὅτε „θεὰν τῆς σιωπῆς“, τοῦτο θρῆναις προήλθεν ἐκ τῆς κινήσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ἀγάλματος πρὸς τὸ στόμα ἀρχαιολόγοι τινὲς ἐν τούτοις ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ ἀγαλμα τοῦτο παριστάνει Βεττουρίαν, τὴν μητέρα τοῦ

Απορεῖ . . . Στενοχωρεῖται . . . Κλαίει . . .

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΣ.

Κοριολάνου και άλλοι τέλος ειπον, ότι δεν είνε άλλη τις θεά ἢ Ὀνητή ἥρωίς, οὐχί δ' ἢ Πολύμνια ἢ ἡ Μνημοσύνη. Γάλλος τις ἦμεις ἀρχαιοδόξης πρῶτος κατέρωθε εἶπε, ὅτι τὸ ὄραϊον τοῦτο ἀγάλμα δὲν παριστάνει οὔτε ἐλληνικὴν θεότητα, οὔτε ἄλλην τιὰν ῥωμαίων δέσποιναν, ἀλλὰ μόνον „βέρβαρόν“ τινὰ γυναικίαν αἰχμαλωτευθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐν θριάμβῳ ἀπαχθεῖσαν εἰς τὴν κοσμοκράτειραν πόλιν. Καὶ ἀλλοῦς τὸ πρῶτόν του δὲν ἠδύνατο παρὰ ἢ ἀνῆκε εἰς ἔθνος τιμώμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς πολειμίας καὶ ἡθικὰς αὐτοῦ ἀρετάς, καὶ ἦτον ἀνευ ἀμφιβολίας γυνὴ ἔξοχος καὶ ἡγεμονικὴν ἔχουσα τὴν καταγωγήν. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς δὲν φέρει οὔτε τὸν ἐλληνικὸν οὔτε τὸν ῥωμαϊκὸν τύπον, ἀλλὰ μάλλον τὸν εἰς τοὺς βορείους λαοὺς διακρίνοντα, καὶ τὴν σφραγίδα βαθείας καὶ βεμβώδους μεγαλότητας. Ἡ μικρὸν προκλίνουσα κεφαλὴ φαίνεται ὡς καμπυλωμένη ὑπὸ τὸ βάρος καταβληπτικῆς συμφορᾶς, τὸ δὲ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ οἱ βραχίονες εἶνε γυμνοί, ἢ γυμνότης δὲ αὕτη καὶ ὁ τὸ λοιπὸν σῶμα καλύπτων ἱματισμὸς ἀνταποκρίνεται καθ' ὅλην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Τακτικού γενομένην περιγραφὴν τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀρχαίων γερμανίδων γυναικῶν. Ἐν γένει ὅμως ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦτου ἐντύπωσης εἶνε τοιαύτη, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ μὴ συμμερίζοντο τὴν γνώμην τοῦ προμηθευθέντος σοφοῦ γερμανοῦ ἀρχαιοδίφου ὁμολογοῦσιν ὅτι το περιγραφὴν ἀγάλμα παριστάνει Γερμανίδα.

Ἐπεὶ ὅμως τὸ ἀγάλμα ἀληθῶς παριστάνει τὴν Θουονέλδαν εἶτε μὴ, ἡμῶς ὑπεσθῆποτε πάλιν ὀφειλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Σεγέστου ἦτο περικαλλῆς ἢ τοῦλάχιστον τοιαύτη, ὥστε εὐκόλως νὰ κυριευθῇ τις ὑπὸ θερμοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος. Ἐὰν ἦτο δυσειδής, ἀναμφιβόλως ὁ Ἀρμίνιος ἤθελεν ἀφήσει τὸν πατέρα τῆς νὰ ὑπανδρεύσῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ προωρισμένου μνηστήρος καὶ δὲν ἤθελε παρῶν ἑξινθῆ ἥ τούτου, ὥστε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐρωμένης του νὰ συλλάβῃ τὰ μεγάλα ἐκείνα πολιτικὰ σχέδια, διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν ὁποίων τοσαύτας ὑπέστησαν θυσίας οἱ τότε παντοδύναμοι Ῥωμαῖοι.

Ἵψηλὸν ἔχουσαν τὸ ἀνάστημα, εὐτραφῇ καὶ τραχεῖ τὰ μέλη, χρυσόκομον, κυανοφύλακον καὶ καλλιπάρειον πρέπει νὰ φαντασθώμεν τὴν νεάνίδα, ἥτις θυελλώδη τινὰ νύκτα πεπορισμένη καὶ ἐν τούτοις εἰς ἀκατάσχετον ὀρμὴν ὑπακούουσα ἐξέρχεται λάθρα ἐκ τῆς πατρικῆς ἐστίας, ὡς τις λευκὴ καὶ φασματώδης σκιὰ σπεύδουσα ἀπομακρύνεται ἐξ αὐτῆς καὶ ἐξαφανίζεται εἰς τον παρακείμενον δρυμόν. Ἐκεῖ ἀναμένει αὐτὴν εἰς ἀνὴρ ἱσάμενος παρὰ τὸν ἵππον του. Ὅσάκις ἢ σελήνη ἀναφανίσκει ἀνὰ μέσον τῶν παρερχομένων νεφῶν καὶ δειλῶς φωτίζει τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους, βλέπομεν ὅτι ὁ ἀναμείνων ἀνὴρ εἶνε νέος, μεγαλοπρεπής, ἀγέρωχος καὶ ἔχει φυσιογνωμίαν Χερούσκου εἰπατρίδου. Κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πρόσω καὶ ἀκροάζεται μετὰ προσοχῆς, διὰ τοῦ ὑορύθου δὲ τῶν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του κορυφῶν τῶν δένδρων φθάνει μέχρις αὐτοῦ ἡχὸς τις, φωνὴ τις, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζει. Ἀμέσως σπεύδει πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἡ φωνὴ ὑπόκωφος κραυγῇ, ἥχος θερμοῦ φιλήματος ἐκ χειλέων νεάνιδος ἠκούσθη, καὶ μετ' ὀλίγον προβαίνει ὁ Ἀρμίνιος φέρων τὴν Θουονέλδαν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του. Ἐγείρει αὐτὴν ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐφ' οὗ ἀναβὰς καὶ αὐτὸς φεύγει βρομαίως συναποφύρων τὸ ἀντικείμενον τοῦ διακαοῦς του ἔρωτος.

II.

Οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκράτουσαν ἀπάσης τῆς τότε γνωστῆς ὑφ' ἡλίου, ἐστεροῦντο κοινοῦ τινος ἡθικοῦ φρονήματος, δὲν ἠδύνατο δὲ καὶ νὰ ἔχωσι τοιοῦτον, διότι ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν καὶ ἡ πολιτικὴ μόρφωσις οὐδεμίαν εἶχε σταθερὰν βάσιν καὶ διεθύνοντο. Ἐκαστὴ αὐτῶν φυλὴ ἔζη κατ' ἰδίαν καὶ δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην, μὴ ἀποβλέπουσα οὐδ' ἐπιδιώκουσα κοινὴν συμμαχίαν πρὸς τὰ ἄλλα συγγενῇ γερμανικὰ φύλα, εἰ μὴ προσέκειτο περὶ παροδικῆς τινας ἐπιδρομῆς εἰς τὰς μεθορίους ῥωμαϊκὰς ἐπαρχίας πρὸς λαφυραγωγίαν αὐτῶν. Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι ἐργάζοντο ἀκαμάτως παρὰ τὸν Ῥῆνον, καὶ τὴν κατακτηθεῖσαν Γαλιτίαν διωργάνουν, ὡς ἰδίαν ἐπαρχίαν. Ἡ δόξα τῶν κατορθωμάτων των καὶ τοῦ προηγμένου αὐτῶν πολιτισμοῦ, οἱ μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν ἐξοπλισμοὶ καὶ τὰ ὅπλα των, οἱ ναοὶ καὶ τὰ λαμπρά των μέγαρα, αἱ θορυβώδεις αὐτῶν ἐορταὶ καὶ διασκεδάσεις, οἱ ἀγώνες των καὶ αἱ στρατιωτικαὶ παρατάξεις, αἱ βελθούσαι ἐμπορευμάτων τῆς μαγειρικῆς Ἱταλίας ἀγοραὶ των, ἐν αἷς εὐρισκόμεναι καὶ ἄπειρον πλοῦτον προϊόντων τῆς μυθώδους Ἀνατολῆς, ἔλα τοῦτα δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ προκαλέσῃσι τὸ θάμβος καὶ τὴν ἐκπλήξιν λαοῦ εἰσέτι ἀγρίου, ἀπλοῦ καὶ περιορισμένου.

Πόθος λοιπὸν πρὸς ἔργα μεγάλα καὶ ὀρμὴ φυσικὴ πρὸς πολειμικὰς πράξεις παρεκίνει χιλιάδας Γερμανῶν ὃ ἀκολουθοῦσι τὰς θαρροσφεῖς λεγεῶνας εἰς τὴν ἐνθεον τῶν Ἀλπεων χώραν τῶν θαυματίων, νὰ τάσσωνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ νικηφόρου Αὐτοκράτορος καὶ νὰ θεῶνται θαυμάζοντες τὰς καλλιονὰς τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, τῶν μαγευτικῶν ἀκτῶν τῆς θαλάσσης, τῶν αἰεθάλων δασῶν τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων, εἰτα τὴν μεγαλοπρεπὴ πόλιν τῆς Ῥώμης μετὰ τῶν μαρμαρινῶν τῆς οἰκοδομῶν, τῶν αὐτοκρατορικῶν τῆς ἀνακτόρων, τῶν ἐν αὐτῇ χρυσοτεύκτων μνημείων τῆς τέχνης καὶ τῶν ἀδιακόπων ὀργάνων τῆς. Ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα ὀμίλουν ἐνθουσιωδῶς πλέον ὑπὲρ τῆς κοσμοκρατείας πόλεως καὶ τοῦ κυριάρχου τῆς, τοῦ Καίσαρος, ἀφηγούμενοι δὲ ὅσα εἶδον θαύματα μετέδιδον τὰ φρονήματά των ταῦτα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τῶν ὁμογενεῶν, οἵτινες ἠκραζόντο αὐτῶν μετὰ προσοχῆς καὶ θερμῶς ἠδύχοντο, ὅπως καὶ αὐτοὶ ἀξιώσῃσι νὰ ἴδωσι καὶ ν' ἀπολαύσωσιν ὃ, τι ἠδύτχησαν νὰ γνωρίσωσιν ἐκ τοῦ πλησίον οἱ ἐξ Ἱταλίας καλινωστοῦντες σύντροφοί των.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐλόκληροι γερμανικαὶ φυλαὶ πέραν τοῦ Ῥήνου ἀπέκτεσαν ῥωμαϊκὰ φρονήματα καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐγένοντο σύμμαχοι τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ὃν δ' ὀλίγοι τινὲς ἐξ αὐτῶν, διατηροῦσαι τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτα, ἐξανίσταντο κατὰ τῆς ξένης δυνάμεως, πᾶσαι αὐτῶν αἱ ἐνέργειαι ἐξουδετεροῦντο, καὶ ἐμνηδενίζοντο ὑπὸ τῶν εἰς τοὺς ξένους ἀφωσιμῶν ὁμογενῶν. Ἐν τούτοις οἱ Ῥωμαῖοι καθυπέταξαν μετὰ μικρὸν οὐ μόνον τὰς πέραν τοῦ Ῥήνου χώρας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα φύλα, τὰ οἰκούντα πέραν τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ, οἱ δὲ Γερμανοὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἐλπίδα σωτηρίας ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς των ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὑπόδουλώσεως εἶχον, παρὰ τὴν κατὰ τῶν νικηφόρων ἐχθρῶν δυσἀρέσκειαν ἄλλων λαῶν τῆς Εὐρώπης.

III.

Ὅτε ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κουίντιος Βάρων πρῶτον αὐτράπτης τῆς Συρίας, ἀποσταλεὶς ὡς τοιοῦτος εἰς Γερμανίαν ἠβέλγησε νὰ μεταχειρισθῇ τὸσον ταπεινωτικῶς τὰ ἐλευθερὰ ταῦτα στίφη, ὅσον καὶ τοὺς ἀποθηλαυθέντας καὶ

διαφθορέντας κατοίκους τῆς Συρίας, ἐξανέστησαν κατ' αὐτοῦ ἅπαντες οἱ γερμανικοὶ λαοὶ καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Χερούσκου Ἀρμίνιου καὶ κατέβησαν τὴν ῥωμαϊκὴν δύναμιν ἐν τῷ Τευτοβουργικῷ δρυμῷ. Ὁ Ἀρμίνιος οὗτος, ὅστις, ὡς εἰδομεν ἀνωτέρω, ἀπήγαγε τὴν Θουονέλδαν καὶ ὃν οἱ Γερμανοὶ ἀποκαλοῦσι συνήθως „Ερμάννον“, διετέλεσε προηγούμενος εἰς ῥωμαϊκὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἶχε μάλιστα ἀνελθεῖ καὶ εἰς ἐπίσημα ἀξιώματα, ἢ δὲ οὐκ ὀκνήσει αὐτοῦ, ὁ ἀδελφὸς του Φλόβιος καὶ ἅπανα ἡ φυλὴ του εἶχον σχεδὸν ἐκρημασθῆ. Καὶ μετ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν λαμπρὰν κατὰ τῶν Ῥωμαίων νίκην του ἢ πρὸς τοὺς τῶν συμπατριωτῶν του συμπάθειαν ἀντὶ νὰ μειωθῇ ἔτι μάλλον ἠδύτχη, ὁ δ' ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς τῆς Γερμανίας χώραις ἰσχυρὸς δυνάστης Μαρσβόδουρος, ἐφ' ὃν ἅπασαι αἱ ἐλπίδες τῶν ἐπαναστατησάντων Γερμανῶν ἐστηρίζοντο, ἀνεκλήρουξεν ἐαυτὸν φίλα φρονούντα τοὺς Ῥωμαίους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βάρωνος, ἣν ὁ Ἀρμίνιος εἶχεν ἐξαποσταλεῖ αὐτῷ προτρέπων εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

Μέγας ῥωμαϊκὸς στρατὸς ὑπὸ τὸν Γερμανικὸν ἀπεσταλὴν ἐπευσεμμένος κατὰ τῶν ἀνταρτῶν. Οἱ Μάρσοι ταχέως κατεβλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ κατεσφάγησαν, αἱ Χάττοι καλυπετάγησαν εἰς τὸν Καικίναν, οἱ δὲ Χερούσκοι ἦσαν διηρημένοι εἰς δύο φατρίας ὑπὲρ καὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων. Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν φύλων τῆς Ῥώμης ἴσταντο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χερούσκων Σεγέστης, ὁ πατὴρ τῆς Θουονέλδαν, ἥτις ἐναντίον τῆς θαλῆσεως του συνήνωσε τὴν τύχην τῆς πρὸς τὴν τοῦ ἐλευθερωτοῦ τοῦ ἀγνώμονος αὐτῆς λαοῦ.

Οὕτως ἐξερράγη ἐμφύλιος μετὰ τῶν Χερούσκων πόλεμος, καθ' ὃν ὁ Σεγέστης κατέρωθε νὰ συλλάβῃ τὸν Ἀρμίνιον καὶ τὴν θυγατέρα του Θουονέλδαν. Καὶ οὗτος μὲν κατέρωθε νὰ δρασκεύσῃ, ἀλλὰ παρ' ὅλας του τὰς προσπάθειας καὶ τοὺς ἀγῶνας δὲν ἠδυνήθη νὰ σώσῃ καὶ τὴν προσφιλεῖ του σύζυγον, διότι πολιορκήσας μετὰ τῶν εὐαρίθμων ὀπαδῶν του τὸ φρούριον, ἐν ᾧ διέμεναν ὁ Σεγέστης, ἠναγκάσθη εἰς ὑποχώρησιν ἕνεκα προδοσίας τοῦ πρῶτον συναγωνιστοῦ καὶ ἱδίου του ἀδελφοῦ Σεγμούνδου, ἐπικα-

λεσθέντος τὴν βοήθειαν τῆς ὑπὸ τὸν Γερμανικὸν ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς.

Ἡ Θουονέλδα παρεδόθη αἰχμάλωτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους. „Κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς, διηγέται ὁ Τάκτος, οὐδὲν δάκρυ ἔρυσσε“ οὐδεμίαν παράκλησιν, οὔτε σπῆνος ἐξῆλθε τῶν χειλέων τῆς, ἐσταύρωσε μόνον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῖς στήθεσις ἐντὸς τῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτός τῆς μετ' ἀκαθείας ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ γῆς ἐστραμμένους“. Παραδίδων αὐτὴν ὁ ἴδιος πατὴρ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ῥωμαίου ὑπάτου εἶπε τὰ ἑξῆς: „Διὰ τὸ νεανικὸν παράπτωμα τοῦ υἱοῦ μου ζητῶ συγγνώμην, ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ μου δὲν παρεδόθη ἐθελουσίως. Ἦδη δύνασαι Σὺ ὃ ἀποφασίσῃς κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀν πρέπει νὰ τὴν φονεύσῃς ἢ νὰ φαιδύσῃς αὐτῆς, ἀν πρέπει νὰ θεωρήσῃς αὐτὴν μάλλον ὡς σύζυγον τοῦ Ἀρμίνιου παρὰ ὡς ἐμὴν θυγατέρα.“

Ἡ Θουονέλδα ὠδηγήθη ἐν θριάμβῳ εἰς Ῥώμην καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ φυλακῇ ἐγέννησεν υἱόν, ὅστις ἀνέτρεφθ' ἐν Ῥαβέννῃ καὶ πιδανῶς ἐγένετο κατόπιν ἱερομόχος. Ἀτυχῶς δὲν περυσίουη μέχρις ἡμῶν τὸ βιβλίον ἐκείνου τοῦ Τακτικού, ἐν ᾧ, ὡς αὐτὸς οὗτος ἀναφέρει, παρέχει πλείονας περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς τύχης τῆς μητρὸς του πληροφορίας. Περὶ τοῦ Ἀρμίνιου ὅμως ὁμιλεῖ διὰ μακρόν, καὶ λέγειν ὅτι „ἀπέθανε διὰ προδοσίας τῶν συγγενῶν του“ ἐξάγει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ γενεὰ τῶν κατορθώματα καὶ τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῆς τότε κολοσσίας τῶν Ῥωμαίων δυνάμεως.

Ὅπωςδὴποτε ὅμως οἱ νεώτεροι Γερμανοὶ δεδιχθήσαν εὐγνώμονες πρὸς τὸ πρῶτον τοῦτο ἡρώϊκον ζεῦγος τοῦ ξένους των. Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ των διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ ἀπαλλαγὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος οἱ Γερμανοὶ ἤγαγον πρὸς τιμὴν τοῦ πρώτου ἐλευθερωτοῦ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ἀρμίνιου, μεγαλοπρεπεῖς μνημεῖον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τῆς δόξης του, ἐν τῷ Τευτοβουργικῷ δρυμῷ, ἀπὸ δύο δὲ ἐπὶ τὸν ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὰ βῆθρα τοῦ Ῥήνου ἡ προσωποποίησις τοῦ ἱδανικοῦ τῆς πατρίδος, ἡ Γερμανία, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ὁ παρατηρητὴς ἀναγνωρίζει τοὺς χαρακτηριστῆρας τῆς ἡρώϊδος Θουονέλδαν.

E. N.

ΤΕΛΕΣΙΜΑ.

Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ἱστορίας.

Μικρὸν πρὸ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ἕκαστος ἐν Ἑλλάδι προσησθάνετο ἐπισκεπόμενος τὸν ἐπὶ ἐλληνικοῦ εἰδῶτος ἀγῶνα κατὰ τῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν. Καὶ ὅμως οἱ Σπαρτιάται, αὐθόρμητοι ὑπὸ τοῦ σκληροῦ καὶ βίαιου βασύλειος τῶν Κλεομένης τοῦ Ἀναξαντήριδου, εἶχον ἐκστρατεύσει αὐτὸς κατὰ τῶν Ἀργείων, παρ' ὃν πρὸ διακοσίων ἡδὲ ἐπὶ εἶχον βίαιως ἀρπάσει τὴν Κυνουρίαν καὶ τὴν Θυρέαν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ χρηστήριου τῶν Δελφῶν, περὶ ἐπὶ τούτῳ οἱ Ἀργεῖοι εἶχον ἐρωτήσει, ἦτο περίπου ἡ ἑξῆς: „Καὶ ὅταν γυνὴ νικήσῃ τὸν ἄνδρα καὶ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν καὶ δάξῃ μεγάλην ἀποκτίσῃ ἐν Ἀργεῖ, τότε μέγας θρόνος καὶ κοπετὸς θὰ ἔσθῃ εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ Ἀργεῖος.“ Ὁ χρησμὸς οὗτος ἔρριψεν αὐτοὺς εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν, ἐν τούτοις ὅμως ἀπεφάσαν νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν ἐπιδρομέων καὶ συνήγαγον στρατὸν ἐξ 6,000 ὁπλιτῶν, οὓς — ἐπειδὴ ὁ γέρων βασιλεὺς πᾶσι τῶν Κένων δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πολεμήσῃ — ἔδωκαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν πένης στρατηγόν, ὃν ἀριστος ἦτον ὁ Εὐξενίδης. Καὶ ὁ Κλεομένης, λαμπρὰ δειγμάτω τῆς στρατηγικῆς καὶ διπλωματικῆς αὐτοῦ δεξιότητος ἐν τῷ κατὰ τῶν Ἀθηναίων πολέμῳ ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν ἡδὲ παρασῶν, ἠράτησεν ἐπίσης τὸ δειφικὸν μαντεῖον, ἀν δὲ νικήσῃ ἐκστρατεύων κατὰ τῶν Ἀργείων. Ἡ ἀπάντησις τοῦ θεοῦ ἐγένετο εἰς αὐτὸν μᾶλλον ἐνδοτικῇ, διότι τῷ ἔλεγεν „ὅν λάβῃς τὸ κτήμα τοῦ Ἀργεῖος, στρέψον πρὸς τοὺς ἰδικούς σου“. Οὕτως ὁ Κλεομένης ἐπὶ κεφαλῇς 3,000 ὁπλιτῶν ἐξεστράτευσε, καὶ κατὰ τὸ σπαρτιατικὸν

ἔθος ἀπεφάσανε πρὶν ἢ προσβῆναι τὸ Ἄργος νὰ δηλώσῃ τὴν βορειο-ανατολικῶς τοῦ Ἀργεῖος περὶ τὴν ἑπιστάμενον χώραν. Ὅτε οἱ Ἀργεῖοι ἔμαθον διὰ κατασκοπίων ὅτι ὁ Κλεομένης παρήλθε τὴν Τίρυνθον, ἠκολούθησαν αὐτὸν ἐπιεικόμενος καὶ φρόντες παρὰ τὴν Σηλείαν ἐκστρατοπέδωσαν ἀπέναντί του εἰς ἀπόστασιν βολῆς τόξου. Φοβούμενοι ὅμως καὶ διὰ τὸν χρησμὸν καὶ διὰ τὸ διηγήμενόν των, δὲν ἐπατήθησαν κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὀχυρωθέντες ἀνέμενον τὴν ἐποδὸν τῶν Σπαρτιατῶν. Πρὸς ἀσφάλειαν ἀπὸ πάσης ἀντιθέσεως προσβολῆς διέταξεν ὁ Εὐξενίδης, ὥπως οἱ Ἀργεῖοι προσέχουσιν ἐπιμελῶς εἰς τὰ σαλπίσματα τῶν ἐχθρῶν κρητῶν, ἅπανα διὰ τὸ μικρὸν τῆς ἀποστάσεως εὐκρινῶς ἠκούοντο. Τοιοῦτοτρόπως ἀμφοτέρω οἱ στρατοὶ ἤγεινον τὴν πρῶτην ταυτοχρόνως, προσγευματίζον δὲ καὶ ἐδείκνυνον πάντοτε συγχρόνως, ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας διέτλουν ἑτοιμοὶ εἰς συμπλοκήν.

Μαζὼν τοῦτο ὁ Κλεομένης καὶ ὀρθῶς συμπεριόκειτο, ὅτι οἱ Ἀργεῖοι φοβούμενοι ἀπορροδοῦντο ἐρεθὸν προεφύλασσοντο, διέταξε πρῶτον τινὰ νὰ βύσῃσι πρῶτον εἰς τὴν Ἀρτέμιδα καὶ ἔπειτα, διδόντος τοῦ σημείου τοῦ προγεύματος, ὀρμήσωσι καὶ κυριεύσωσιν ἐξ ἐφ' ὅπου τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀργείων. Καὶ ἀληθῶς τὴν ἐπιστῶσαν, ὅτε οἱ Ἀργεῖοι προσγευματίζον, εἶδον ἐπερχομένης τὰς σπαρτιατικὰς φάλαγγας, πρὶν ἢ προφθάσῃσι δὲ νὰ ἐπεδύσωσι καὶ ἐνισχύσωσι τοὺς ἐν τοῖς εἰσόδους τοῦ στρατοπέδου φύλακας, οἱ Σπαρτιάται κατέσφαξαν αὐτοὺς καὶ διεσπάρησαν καθ' ἕνα τὸ στρατό-

Η ΘΟΥΣΝΕΑΔΑ ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΕΓΕΣΤΟΥ ΤΩ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩ.
(Έλαιογραφία Ριχάρδου Βόλφ).

παθόν ἑμμονῶς ἐπιτεθόμενοι καὶ φέροντες πανταχοῦ λόντων καὶ καταστροφῶν.

Διχρίσει καὶ πλεόν Ἀργεῖοι ἕκαστο νεκροί, ὧλιγοι δὲ τινες μόνον περιχρῖνον ἀγμάρωνται εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολεμίων. Μετὰ δὲ τῶν λοιπῶν ὁ Κῠξενίδης κατέβηκεν νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ, ἀκόλουθούμενος κατὰ πόδας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, τὸ περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος τῆς χώρας Ἀργεὺς μέγιστον θῆσος.

Τὴν αὐτὴν ἔτι ἐσπέραν καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς οἱ Ἀργεῖοι ἤγειραν προμήματα ὑπερασπίζοντα τὸ θῆσος, ἐν ᾧ οἱ Σπαρτιαταὶ βυθιμῆδιν συνεπικυκλῶντο καὶ περιεκύκλουν αὐτοὺς ὡς διὰ σιδηρᾶς ῥάνας, διὰ μέσου τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ. Ὁ Κλεομένης ἀνέμενεν διόλους ἡμέρας σὺνταξιμένους ἐν τῷ μεταβῆ δολίκοις οὐλοῦσι Ἀργείοις καὶ φονεῖσιν αὐτούς, τέλος ἔμως ἀπερρίσσει νὰ ἀνεγείρῃ δραστηριότητα. Μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα διέκλινον οἱ ἀκούλουθύντες τὸν στρατὸν Κῠξίτης ἐκποστὸν ὧμον ἐν τοῖς παρακειμένοις δόσεσι καὶ ἔδετον αὐτὰ κατὰ σωρούς περὶ τὸ ἱερὸν θῆσος. Κατόπιν ἐπέβη εἰς αὐτὰ πῦρ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, μετ' ἐλίγγῃ δὲ ὤρην αἱ μακρόμενοι φλόγες τῶν διεδύθησαν καὶ εἰς τὸ θῆσος, τοῦ ὅπου τὰ δένδρα ἤρπουν νὰ γίνωνται βορὰ τοῦ πυρὸς.

Φρικτὴς σκητὴ ᾗκολούθησε τότε. Οἱ σινημιοὶ τοῦ ἀνέμου, σφοδρῶς πνέοντες κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, οἱ γογγυσμοὶ τῶν φλογῶν καὶ τῶν πιπτόντων δένδρων, συμπαρουρζόντων ἐν τῇ πύσει τῶν καὶ ἄλλα, οἱ ἔρποντες, αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν φονευομένων, κυοκρόμενοι καὶ ἀσφυκτικῶν Ἀργείων παρέρχον τόνον φροβερὸν καὶ ἀπαίσιον θέημα, ὥστε τὸ αἶμα ἐπάγῃ εἰς τὰς φλόγας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνασθιγιοτέρου Σπαρτιάτου.

Ἵσται ἐκ τῶν Ἀργείων πορσεπύθησαν νὰ διαφύγουν, ἡ ἀπέθανον ἐκ τοῦ καπνοῦ, ἡ ἐκάρησαν εἰς τὸ πῦρ, ἡ τέλος κατασφύγγησαν ὑπὸ τῶν ἀναμεινόντων αὐτοὺς πολεμίων. Μόνος ὁ Κῠξενίδης μετὰ πάντε ἐταίρων του διασώζῃ καὶ ἔδραμε βράχνουτος πλεόν, ἔχων τὴν κόμην καὶ τὸν ποίγηνα τυρὶκνυτον καὶ φέρον πολλὰ τραύματα, πρὸς τὸ σχεδὸν ἐκαστὸν σάβαν ἀπέστη Ἀργος, ὧρ' οὐ προξέειπενεν ἕνα τῶν ἐταίρων του διατάσσων πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἀργείᾳ, γέροντας καὶ παῖδας, μεταίους καὶ δούλους, νὰ ἐπιστάσων ἐν τάξει.

Ἐξενεχθῆσαι Ἀργεῖοι, ἄπασα σχεδὸν ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς πόλεως, ἐροννύθησαν ἐντὸς θῆα μόνον ἡμέρῶν ἐν Σπέρτῃ καὶ ἐν τῇ θῆσῃ τῇ ἱερᾷ.

Ὅτε δὲ τὴν ἐπιστάσιν αἱ φλόγες ἀποσβεσθῆσαν καὶ ὁ πνιγρὸς καπνὸς διαλυθῇ, ὁ Κλεομένης σύνονος καὶ σινημῶς ἐπισυνέρχων τὸν φρικτὴν τόπον τῆς σφαγῆς ἀκούουθόμενος ὑπὸ τοῦ Νικίου, αἰμαλίστου τυνὸς Ἀργείων. Διελθὼν παρὰ τὰ καπνίζοντα καὶ πολλαχοῦ καίμενα ἀνήμερ δένδρα καὶ τὰ διτηφρακωμένα πύληματα, ἔφθασε τέλος εἰς τὸ καταστροφὴν ἱερὸν, ἔκθα μόνος ὁ μακρόμενος ἀνδρὶας τοῦ ἥρωος τῆς χώρας Ἀργεὺς ἀνίστηεν εἰς τὰς φλόγας. Ἵσται ἐν ταῖς τῇ νύκτι γαλήνῃ καὶ ἀλαλῆτος ἐν μέσῳ τῆς φρικτῆς καταστροφῆς, ἀσπαρδαμικτῇ δ' ἀτενίζων τυνὸς πορσεργόμενος ἐφαίνεται ὡς ἐπὶ διὰ τῆς προσταμένης χειρὸς του προεφύλαττε τὴν χώραν του.

— Τίς εἶνε ὁ ἥρωας οὗτος; ἤρωας ἔστι; ἤρωας καὶ φύλαξ τῆς ἀντιοῦς τυνῆς γῆς, εἰς δὲ ἀνίμει τὸ κατερεπυθὲν τοῦτο ἱερὸν καὶ τὸ θῆσος.

— Οὐαὶ! ἀνέκροτον ὁ Κλεομένης, ᾗπατήθην λοιπὸν ὑπὸ τοῦ μαντεύου καὶ δὲν δὴ καίμεσσι τὴν πόλιν Ἀργος! Τοῦτο λοιπὸν εἶνε τὸ κτήμα τοῦ Ἀργεὺς, περὶ τοῦ ὃ θεὸς τῶν Δελφῶν μοι ὁμίλησε. Τὸ ἐκურτίεσσι, καὶ ἡδὴ πρέπει νὰ ἐπιστρέψω. Ἀλλὰ τίς εἶδες ἴσως ἡ ἱερὴν ἐδιορδοκωθῆν ὧρ' ἡμῶν, καθεὸς καὶ ἐγὼ αὐτὸς πολλὰς διωροδόκησα τὸ μαντεῖον, δόσεις ᾗβειον νὰ μοι προσέτῃ τι αἴσιον, ὡς συνέβη ὅταν ἐδιώξαμεν τοὺς Παιονστρατίδας ἐξ Ἀθηνῶν! Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐμπρός εἰς τὸ Ἀργος!

II.

Ὁ φέρων τὴν εἰρήσιν τῆς καταστροφῆς Ἀγγεῖλος ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν κράζων, «εἰς τὰ ἐπὶ καὶ εἰς τὰ ἐπὶ καὶ Πανταγῶθεν ἐξόρμιον γέροντας, παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ ὅτε ἐγινώσκῃ τὸ φροβερὸν συμβεβηκός, ἄπασαι αἱ οἰκίαι καὶ αἱ ὁδοὶ ἐκλονύθησαν ὑπὸ τῶν ὀρήμων, τῶν ἁρίων, τῶν δαυρῶν καὶ τῶν κραυγῶν πρὸς ἐκδύκουν. Πολλοὶ ἔμωσαν τοὺς υἱούς, αἱ γυναῖκες τοὺς συζύγους τῶν, αἱ νεάνιδες τοὺς μνηστήρας, οἱοὶ δὲ ὅσοι ἔμενον εἰς τὴν πόλιν ἐπένδον τὴν ἀπαύσιαν ἐνὸς ἡ καὶ πλειόνων προσελθόντων. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἱδρωσεῖς του τοῦ Ἀργεὺς ἐδρῆνησεν ἐν μιστ' ἡμέρῃ τόσῃ ἀπολειπόμενῃ τέλει.

Τὰ δάμματα τοῦ Κῠξενίδου ἔκαστο παρὰ τὴν ἀγορὰν ἐν τῇ κέντρῳ τῆς πόλεως, οὐ μακρὰν τοῦ ἀργαίου ἱεροῦ τοῦ λυκίου Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἐλέγετο κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ. Ἡ σύζυγος του Τειεσίλλα ἐκείνη ἐν τῇ θυλίστῃ τῆς φέρουσα ἐκέρων, ἀγερδύτων διαρκῶν χιτῶνα, ἐνίστοι μὲν γράφουσα διὰ τινος καλῶμευ στέγους ἐπὶ παπύρου, ἄλλοτε δὲ σύνονος

στηρίζουσα τὴν ὥραν τῆς κεφαλῇ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἄλλοτε τέλος ἀποσώσασα τὸν μακρὸν ξυγῶν ὑιὸν τῆς Ἀλκίνορα, ὁσάκις οὗτος βιαίως ὅδετε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς.

Ὁ θυλαμὸς τῆς ἦτο εὐφρόνης, ἀλλ' ἀπολοῦσται διεσκωασμένος. Χαμηλὴ τράπεζα ἐκ βύλου πλατάνου ἴσται ἐν τῇ μέσῳ καὶ παρ' αὐτῇ διὰ ἀναπνευστικῆς ἔδρας μετ' ἐπικυλίντων. Ἰκνὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν εἰς μίαν γωνίαν κλίνῃ, κεκοσμημένη διὰ χρυσῶν κροσπεδίων καὶ κοσμημένη διὰ μεγαλοπρεποῦς δορῆς ἄρκτου. Ἀντικρὺ τῆς θύρας ἴσταντο καὶ ἄλλα τινὲς ἔδραι, ἐπὶ τῆς μιστ' τῶν ὁποίων ἐκείνητο κρατούσαι ἡλικίαι τῇ γράτῃ δουτὴ Φοιβῇ.

Ἡ Τειεσίλλα κατήγετο ἐξ ἐνδὸς τῶν εὐγενεστάτων οἰκῶν τοῦ Ἀργεὺς. Ὡς κόρη ἦτον ἔταρος καλλογῆς, ἔπειτα ἔμως ἡσθύνετος καὶ διέτρεχε τὸν κύνδον ν' ἀποσάτῃ, ἔως οὐ ὁ πατήρ τῆς ἐρωτάσας τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν συμβουλήν, ὅπως χάριν τῆς σωτηρίας τῆς θυγατρὸς του ἀφαιρέσῃ αὐτῇν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν. Ἠδὲ τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον μετεδίεσεν ἐξ Ἐριμῶντος μασικῶν τῶν, ἀδελφῶν τοῦ περιφύρου διδυρμάρπου Ἀλκίου, ὅστις διὰ τῶν ποιημάτων του ἄλλοτε ἤγαγε τὰς Ἀθῆνας εἰς ἐπανόστασιν καὶ πολλοὺς ἀντηγωνιστὰς πρὸς τὸν περιώνυμον ποιητὴν Σιμωνίδην. Αὐτὸς τὴν ἐδίδωκε τοὺς ῥυθμούς, τὴν ῥήθην καὶ τὸ κωμικόν, τὴν ἐμύθησεν εἰς τὴν λυρικὴν γοργίαν ποιήσιν, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Ἀλκίμβου καὶ τοῦ Σπέρτης γέροντος, καὶ τῇ ἐπέπνεσε σφοδρὴν ἐρωτα πρὸς τὰς ὁρούς διερμῶς γοργίαν ῥομφαίαν, εἰς δὲ καὶ αὐτὴ μετ' ὀλίγων χρόνων ἤρχισεν νὰ κμῆν μικρὰ τινα δοκίμια. Ἀμέσως μετὰ τὸ πέρας τοῦ πρώτου τῆς ποιητικῆς δοκιμίου ἰδὼν διὰ παντὸς καὶ κατέστη ἐπὶ περικυλλιστέρῃ ἡ πρόθεσις. Ἐῖνε μεγάλους κωμῶδες ὀρθολομῶς καὶ πικρὴν ξυγῶν κόμην, ἣν ἔφερε βροστρυγῆδον μὲν ἐπὶ τοῦ μετόπου, λευκῆν δὲ καὶ καταπίπτουσαν εἰς μακροὺς πλακμούς ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα, εἶνε τότε ἡλικίαν ἐκίστοι καὶ πέντε ἐκάθ' — ἔκλινεν εἰς σφύγγον τὸν γενναῖον Κῠξενίδην, μετ' οὗ μετὰ ἐν ἔτος ἀπέκτεθηεν υἱὸν καὶ ἀπὸ ἐξ ἡδὴ ἐταῦν ἔξῃ εὐτυχίστατον συζύγιον βίον.

Τὴν σινημὴν ταύτην ἀνερβίς, ὅτε ἤκουσε θύρῳδον καὶ παραχρῆν ἐν τῇ ὁδῷ, εἶνε περαιοῖσι πατριωτικὸν τι καὶ πολεμικὸν ᾗσμα κατὰ τὸ εἶδος τῶν τυρὶκῶν, ποτήσας αὐτὲς ἑπας, ἐκστρατεύοντες, τὸ φάλλισον οἱ Ἀργεῖοι. Ἠγέρθη ἀμέσως τῆς θέσεως τῆς καὶ παραβῆκεν τὸ τέκνον εἰς τὴν γράτῃ δουτῇ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εὐρέθη ἐν μέσῳ τῶν κλεινόντων καὶ ὀρηγόντων.

Ὅτε ἔμωθε τὸ συμβόλεον καὶ ἤκουσεν, ὅτι ὁ Κῠξενίδης ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγων, παρεκάλει τὰς συνημένας γυναῖκας νὰ συνοδεύσων αὐτὴν, οὕτω δὲ ἄπασαι ἔδραμον πρὸς τὴν τυρὶκῶν πύλην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὁ προπεμφθεὶς Ἀγγεῖλος εἶνε φθάσει εἰς τὴν πόλιν. Νέλικς ἔχον ἐξέβη αὐτῆς καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν ἐπὶ τῆς λειωφόρου, εἶδον μακρόθεν πορσεργόμενον τὸν Κῠξενίδην μετὰ τῶν ἄλλων σωθέντων Ἀργείων, ἔλρους εἰς ἀξιοδιδάκτους κατὰστασιν, ἔκωντες, κεκμηκῆτες καὶ ἀπληκισμένους. Ἡ συνάντησις μετὰ τῶν σωθέντων συζύγων ἦτο σπαρταμῶδης ὥσπερ ἔστι αἶνον μένει χρῆμα ἐδρῆσιν παρῶς.

Ἡ Τειεσίλλα ἔδραμε καὶ ἐρρώθη εἰς τὰς ἀγκυλὰς τοῦ συζύγου τῆς.

— Ἀγαπητὴ μου Τειεσίλλα! εἶπεν αὐτὸς φιλῶν αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

— Ὡ Κῠξενίδη! πόσον εὐχαριστῶ τοὺς θεούς, ὅτι σὲ κρατῶ ζῶντα εἰς τὰς ἀγκυλὰς μου!

Καὶ ἐδιώπεισε διὰ τῆς ἄρβυς χειρὸς τὰς ἰσχνὰς του παρειάς, αἵτινες διὰ τὸν πυρὸς οὐκ ἔχοντες πύλημα ἐφάνοντο ἐπὶ ἀνερῶν, καὶ προσεπαῖει ν' ἀποτινῇ τὸν κοινετόν, ὅστις ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἐνδύμακά του. Ὡ Τειεσίλλα, ἐξηκολούθησεν οὗτος, δεινὴν συμφορὰν ὑπέστη ἡ πατρίς, ἐν τῆς ὁποίας οὐδέποτε ν' ἀναλβῇ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ἀπαντες ἀνεξαρτίως νὰ καταστροφόμενοι, ἐπειδὴ ὁ ἐλθρὸς μας αὐτὸς ἀγνοεῖ τί σημαίνει εὐσπλαχνία. Ὀκιδέποτε ἡ Σπέρτη ἔαγε τοιοῦτον τέρας ὡς βασιλεῖ! Δι' αὐτὸ διδοὶ ὀφειλόμεν ν' ἀγνωσιόμενοι ἀπειπισμένους, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐρμῆσθ καὶ κατὰ τοῦ Ἀργεὺς. Σὺ ἔμως, φιλότητ' μου Τειεσίλλα, τί ν' ἀπογίνεις σὺ καὶ τὸ τέκνον μας;

— Ἀλλ', ὦ Κῠξενίδη, διὰ τί ἡμῶς περὶ τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου σου, ἐν ᾧ ἡ πατρίς διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον; Ἡ τύχη μας εἶνε ἀδιόφορος. Ἡμεῖς βιβλῶς νὰ εὐρίσκωμεν ἐν οὐκέρμιον ἔξρος διὰ νὰ διαπεράσῃ τὰ σπύγη μας, ἐν δύνωμεν ν' ἀποφύγωμεν τὴν αὐσούνην.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου ἦδη οἱοὶ ὅσοι ἡδύναντο νὰ φέρων ἐπὶ αἶνον συναγῆ καὶ παρταχθῇ ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Μένωνος, μείναντες κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἀτυχὴ ἐκστρατεῖαν μετ' ὀλίγων φρουρῶν ἐν τῇ πόλει. Ἐς τὸ τάγμα του προσῆλθον ἡδὴ οἱ προσβύτεροι ἄνδρες, πολλοὶ ἀγένοισι νέοι καὶ παῖδες ἔφθισες, ἐπιθυμῶντες νὰ ἐκδικήσωναι τὸ ὑπὸ τῶν σκληρῶν ἐγδρῶν γυρὸν αἶμα. Ἡ ὀργὴ ἐνεκε τῆς ἀνηκούστου ἀπαυθροπίας τῶν Σπαρτια-

τῶν κατέστανε τὴν λύπην, ἣν ἕκαστος ἴσθάνετο ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν συγγενῶν του. Τελειωντὸν τὸ μικρὸν τάγμα συνεπληρωθῇ ὑπὸ δούλων ἐξοπλισθέντων κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ. Ἀπαντες οἱ ἐπιποροφῶντες ἐν συνόρῳ ἀπετίεσαν δύνωμιν χρίων ἀνδρῶν.

Ὁ Κῠξενίδης διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ μείνωνται τὴν ἐσπέραν καὶ ἄλῃν τὴν νύκτα ἐνοπλοὶ, ἔπειτα εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου πρώτον ἔλαβε τὸ τέκνον εἰς τὰς ἀγκυλὰς διατείων καὶ κατασπυζόμενος αὐτό. Κατόπιν ἡ Τειεσίλλα ἔπλυνε τὰς πληγὰς του, περιέδεσεν αὐτὰς ἐπιμελῶς καὶ τῇ παρέρχενεν εἰσα τροφὴν καὶ ποτόν. Μετὰ τοῦτο ἐπληρώσαν αὐτὸν ἐρυθρῶσαι ματριωφρόνης καὶ τῇ ἔδειξε τὸ νέον πολεμικὸν ᾗσμα, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχε τελειώσει.

Ὁ Κῠξενίδης ἐνεδουσιάζει ἐκ τῆς ὥρας καὶ ἀφελούς γνώσεως, τῶν ἰσχυρῶν ῥυθμῶν καὶ ὑπὸ τοῦ ζωγραφικώτατου ἐκφραζόμενον ἐν τῇ ᾗδῃ θερμῶς πατριωτισμοῦ. Ἐλαβεν ἀμέσως τὸ γεφύργωρον καὶ ἐξελθὼν παρεδῶκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μένωνα. Τὴν αὐτὴν ἔτι ἐσπέραν ἡκούσθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν αἱ ὀδυρὰ ἀσκήσεις τοῦ τάγματος, ἐκμανθόντες μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ νέον ᾗσμα, ὑπὸ τὸ μέλος τοῦ ὁποίου ἦτοσαν ἐξέκλειε τὴν ἐκπύρσιν εἰς τὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον.

III.

Τῇ ἐπομένῃ πρώτῃ συνεκάλεσεν ὁ Ἀγγεῖλος βασιλεὺς πολεμικὸν συμβούλιον, ἐνθα ἀποφασίσθη νὰ μὴ περιμείνωνται τὴν ἐπιβουὴν τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τοῦ Ἀργεὺς, ἀλλ' ἄμα ἔδωσαν αὐτοὺς πλησιάζοντες νὰ προτιμήσωναι διὰ τολημῶς ἐξέδωκον τὸν ἐν τῇ μάχῃ θάνατον ἀπὸ τὴν αἰμαλίστων.

Ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὅμως ἐκτραχύθη ὁ Μένων, ὁ ὁποῖος δέλων νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Κλεομένου διενεστὸ νὰ παραβῇσθ ἀμαχρῆτι τὸ Ἀργος εἰς χεῖρας του.

Τῇ ἐπαύριον ἀνηγγέλην ἡ πρόελσις τῶν Σπαρτιατῶν, στρατοπεδεύοντων πρὸ τῆς πόλεως τῶν Μυκητῶν, πεντακόσια βήματα μακρὸν τῆς πόλεως. Ἀμέσως τότε οἱ Ἀργεῖοι στεφανοφοροῦντες ἐξόρμησαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Κῠξενίδου, καὶ ἀλαλῶντες ἐφύλκον τὸν παύσα ἀκούλουσθ τῶν γυναικῶν καὶ νεανίδων, αἵτινες παρετάθησαν παρὰ τῆς πόλεως τῆς πόλεως καὶ ἐνεθάρρυνον τοὺς συζύγους τοῦ τῶν Ἀργεῶν Νικίου, παρ' οὗ εἶχε λάβει περὶ θύων ἀνερβίς πληροφορίας. Καίτοι μόλις ὑπερβίς τὸ

ἔνν βήτῃ ὀδυρμῶς παρετάθησαν καὶ οἱ Σπαρτιαταὶ καὶ ἐσχημῆταισαν ἐνίσταν τῶν Ἀργείων σινημῶν καὶ ἀδιεργητόν τεύχος. Ὁ Κλεομένης διέτασεν οὐδένα νὰ φονεύσωναι, ἀλλὰ μόνον νὰ περικυλίνωναι τοὺς ἐπισυνεμένους καὶ νὰ αἰμαλίστωνων αὐτούς. Ὁ ἴδιος ἴσται εἰς τὸ μέσῳ τοῦ δεξιοῦ κέρατος ἔχων πλησίον του τὸν Ἀργεῖον Νικίαν, παρ' οὗ εἶχε λάβει περὶ θύων ἀνερβίς πληροφορίας. Καίτοι μόλις ὑπερβίς τὸ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Κοροῦ).

— Ἰβρις φουτεῖσι τύραννον" εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ποιητὰς μας. Αἱ κατὰ μέρος ὕβριστικαὶ ὑπερβολαί, καταφρονήσεις καὶ ἀνισότητες πολέτου πρὸς πολίτην, φουτεῖνον, ποτεῖνον καὶ ριζόντων τοὺς τυράννους. Μὴν ὑποφέρετε διὰ τοὺς οὐκείτους τοῦ Θεοῦ, φίλοι ἑμμενέες, νὰ φουτεῖσθ τοιοῦτον δένδρον ἀναμεταξὺ σας. Αὐτὸ δὲν ἡμοιάζει τὸ ἄλλα δένδρον ἀφοῦ μίαν φορὰν φουτεῖσθ, οὐδ' ἀνομβρῆν, οὐτε πολυνομβρῆν, οὐτε καλῶν, οὐτε παγετός τὸ βλάπτει· πᾶσα γῆ εἶνε καλὴ δι' αὐτό· εἰς θία τὸ κλίμα ἐντυχεῖ, παντοῦ ριζόνεται ευκόλως, καὶ εἰς πολλὰ μικρὸν καιρὸς διδοῖται ἐκφυλόνει τὸ φύλλον του, καὶ σκεπάζει τὸν πολιτὴν τοὺς ὀδυρμῶς μετῆς δουλείας τὸ σάος, οράσει τὰς ἀκούας καὶ παραλαί τὰς χεῖρας τῶν, ὥστε οὐτε βλέπουν, οὐτε ἀκούουν, οὐτε δύνωμιν πλέον μένει εἰς αὐτοὺς νὰ τὸ ξεριζώσωσιν.

— Ὀφελούσι τὸ ἔλθω πρὸ πάντων ἡ κοινὴ παιδεία, ὁ φωτισμὸς θύων τῶν μελῶν τῆς πολιτείας καὶ ἡ συνοδουσία τῶν φωτισμῶν βελτίωσις τῶν ἡθῶν, χωρὶς τῆς ὁποίας, οἱ πλέον δύνωμιν Νόμοι γίνονται ὕψωμα ἀράχνης.

— Συνέβη εἰς τὴν πολιτείαν, ὅτι συμβαίνει εἰς τὴν θρησκείαν· πολλοὶ κλητοὶ καὶ ὀλίγοι ἐκλεκτοί. Πῶς θέλει νὰ σταδιοδρομήσῃ εὐτυχῶς, ὅστις πρέχει φορτωμένος; Εἰς τοὺς σωματικούς ἀγῶνας πρῶτον ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ πρέξῃ εἶνε νὰ ἐκδυθῇ τὰ περιττὰ φορέματα, καὶ νὰ ἐναφρώσῃ τὸ σῶμα του· εἰς τοὺς πολιτικούς ἐξ ἐναντίας, οἱ πλειότεροι ἀπὸ τοὺς πρέχοντες πρέχουν καταφορτωμένοι τὰ πᾶν τῶν ἄλλος πρέχει διὰ νὰ ἀποκινήσῃ χροσὸν, ἄλλος ἀρχὸς καὶ ἐξουσίας, ἄλλος διὰ κινῶναι τίτον

πονηροστέον ἔτος τῆς ἡλικίας του, κατέστη ἐν τοῖς τοῖς τὴν κόμην. Τὲ ἀνίστημι μικρὸς καὶ φέρων μέλανι, ἀποκαμαρμένον πύγωνα, ἐφαίνεται ἡδὴ μικρότερος καὶ ἀπαισιώτερος μετὰ τῶν μελανῶν καὶ βλοσυρῶν ὀδυρμῶν του. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ἰσχνόν, σύνονος καὶ ἀνήσυχος περιέστρεψε τῆδε κακίαν τὰ βλέμματά του ὡς περὶ πειζόμενος ὑπὸ διακρέστου προσιωθῆματος. Ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ θῆσῃ σφαγῆς ἡ ὕπνος τὸν ἐγκαταλείψεν, ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐρασόνειον αὐτὸν ἀδωλεπείας φρικτὴν θύειρα, κατ' ἃ ὅτε μὲν ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῶν καυμένων, ὅτε δ' ἔβλεπε τοὺς ὀδυρμῶς ὀδυρμῶν τῶν ψυγορραγούντων, ἄλλοτε δὲ ἐξανίστατο ἐκ τοῦ κρότου τῶν πιπτόντων δένδρων. Διέταξε τὸν ἀργυρόνησον δούλῶν του νὰ θέσῃ τὸ ἐσπέρως παρὰ τὴν κλίνην του δοχεῖον πλήρες οἴνου βιβάος καὶ ἀκράτου, καὶ τοῦτον ἔπνε διακρέσεως τῆς νυκτός. Ἐν τοῖς τοῖς μάλιστα κατέφηνεν εἰς αὐτόν, διότι ὅσον περισσότερον ἔπνευ, ἄλλο τόσον φονερότερον ἐγίνοντο τὰ θύειρα καὶ αἱ ὀπτασίαι του. Πολλὰς ἡγέρετο καθύπνου καὶ κραυγῶν περιεφέρετο ἐντὸς τῆς σφαγῆς, ἔως οὐ ἀνέτελλεν ἡ αὐγὴ.

Ὅτε εἶδε τὸ πλήθος τῶν ἀπλησμένων γυναικῶν καὶ ἤκουσε τὸν παιθὸν τῶν Ἀργείων ἡ ὄψις του ἐφωδρύνῃ ὀλίγον. Ἀνεμήσθη τῆς νεότητός του, ὅτε μετὰ τῶν ἄλλων ἐφῆβον τῆς Σπέρτης συμμετέλλει τὸν συσσίτιον καὶ ἐδιδάσκοντο τὸ ᾗσμα τοῦ Τυρταίου, ἀνεμνήσθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατ' ἣν ἀνέως καὶ ἀκηλίδωτος εἶδε τὸ παράδειγμα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἀνδρείας εἰς τοὺς ὀδυρμῶς του.

— Ἀπὸ πότε ἀποτελέσται ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων ἐκ γυναικῶν, καὶ τίς εἶνε ὁ ποιήσας τὰ ὄρατον τοῦτο ᾗσμα, ὦ Νικίαν; ῥώτισσε τὸν συνοδόν του.

— Ἵσως ἡ Τειεσίλλα, ὑπέλαβεν οὗτος, ἡ σύζυγος Κῠξενίδου τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις μόλις ἐσώθη ἐκ τῆς ἐν τῇ ἄλσει σφαγῆς καὶ ἦδη, ὡς βλέπει, ὀδύγγει τὸ πρῶτον ἐπῆρκα, καίτοι φέρων βαρὺ τραῦμα κατὰ τὴν χεῖρα.

Μετὰ μικρὸν αἱ πρώται τάξεις τῶν Ἀργείων ἐπετέθησαν ἀνατάσασθαι, ἀλλ' ὁ ὀδύγῶν τοὺς λοιποὺς μαχητὰς Μένων, αἰσχυρῶς προδούς τὴν ἰδίαν πατρίδα, δὲν ἡκολούθησεν αὐτοὺς καὶ διέταξε νὰ σημάσωναι τὸ ἀνακλήτηρον, οὕτω δὲ ὁ εὐτυχὴς Κῠξενίδης μόνος μετὰ τῶν ἐταίρων του ἐκκαταλειφθεὶς περιεκυκλώθη καὶ ἀφωπλίσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων.

τιμίας παροτρύνονται, να παράσχουν τουνόστον εις τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς ὅσον ὅσον τε εὐνοώτερον τὸ ἐθνικὸν τοῦτο κειμήλιον.

Ὁνομάζομεν ἀντιτύπων τὴν παρούσαν ἐκδόσιν, διότι ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐνόησεν ἀφελόμενον νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῇ τὰ θρολούμενα πορίσματα τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν. Τὰ πορίσματα ταῦτα δὲν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσφαλῆς. Ἐκ δὲ τῶν δυσαρτιμῶντων κεφαλαιωδῶν ζητημάτων τοῦ μακρολόγου ἡμῶν παρελθόντος, οἱ νεωτερισμοὶ ἐκείνου δὲν ἐτροπαλόγησαν ἐπιτυχῶς εἰμὴ ἐν, τοὺς μυθικοὺς χρόνους, καὶ τοῦτο ἐν μέρει μόνον. Ὅθεν ἐν τῇ ἐκείνῃ τοῦ πρώτου τόμου θέλει μὲν προσεσχηθῇ ἡ πρότερος ἐκδοσις ἐκείνου γεννημένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως νέα τῶν χρόνων τούτων ἐξεργασία· ἀλλὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ τόμου θέλει δημοσιευθῇ τὰ περὶ τῶν μυθικῶν χρόνων βιβλίον ὅπως εἶχε συνεκτιβῆ πρότερον, ἐπὶ τῇ βιβλίῳ τῶν ἰδίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ παραδόσεων, αἵτινες οὕτως ἀπεβλήον, οὕτως δύνανται νὰ ἀποβῶσι ποτὲ τὴν ἰδιότητάν αὐτῶν ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ὅπως δὲ καταστήσονται αὐτὴν κατὰ ταύτην, καὶ ὅσον ἐκδοθήσονται, ἐκαστον τεύχος συγκαίμενον ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων μεγάλου 8ου σχήματος ἐπὶ ἑκατοσφύλλου, καὶ δὲ ὁρίστον τόπου, θέλει τιμῆται μόνον ἀντὶ λεπτῶν ἐνεργημάτων. Διὰ δὲ τὰς ἑκδοὰς καὶ τὰς ἑξωτερικὰς, τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν ὄντων εἰς βάρος ἡμῶν, ἀντὶ δραχμῆς. Θέλονται δὲ λάβει ἀλλήλοισιν τὸ σῶμα μετὰ τῶν πινυλίων καὶ ἐκδόσεων οἱ προσηλόντες, ἐπὶ ἀποδείξει ἡμῶν ἰδιογράφου.

II ΑΠΟΝΑΡΚΩΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ.

Ὁ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἀποθανῶν μέγας φυσιολόγος Κλαύδιος Βερνάρδος ἐπεχειρήσει πλείστα ὅσα πειράματα περὶ τῆς φυσιολογίας τῶν φυτῶν καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ εὐερεθίστου αὐτῶν. Ἐὰν τὰ φυτὰ, ἐσκέπτετο, ἔχωσιν ὁμοίαν ἐρεθιστικὴν τῇ τῶν ζώων, φυσικῶς πρέπει νὰ στερεῶνται αὐτῆς διὰ τῆς ἐπενεργείας νεκρωτικῶν οὐσιῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξελέχεν ὁ Βερνάρδος αἰθέρα καὶ χλωροφόρμιον, ἡ δ' ἐπιτυχία τῶν πειραμάτων ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν.

Ἰσχυροῦσιν, ὡς γνωστὸν, σαρκοφάγα φυτὰ, ὧν τὰ φύλλα ἔχουσιν τὴν δύναμιν κατὰ τὴν ἐπαρὴν ἀμέσως νὰ συστέλλωνται, ἐὰν ὅμως ἐκθεσθῶσιν αὐτὰ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ χλωροφόρμιου, γίνονται τὴν ἰδιότητά ταύτην μέχρις ὅτου μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου συνέλθωσι πάλιν εἰς ἑαυτὰ καὶ ἀρχίσονται νὰ λειτουργήσιν καθάπερ καὶ πρότερον. Γνωστὸν εἶνε ἐπίσης ὅτι τὰ πράσινα φυτικά κύτταρα ἀναπνεύουσιν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὅτι δηλαδὴ ἀπορροφῶσιν ἀνθρακικὴν δξὺ καὶ ἀποβάλλουσιν ὀξυγόνον. Ἐὰν ἕως ἐμβυθίσωμεν τὰ φύλλα του εἰς ὕδωρ χλωροφορμιούχον, τὰ πράσινα μέρη ἀποναρκοῦνται, τὸ δὲ φυτὸν ἐκτείνεται οἰοῦνται οὐτοτρόπως εἰς τὰς ἡλικίας ἀκτίνες ἀναπνέει ὅπως καὶ τὴν νύκτα, ἥτοι ἀπορροφᾷ ὀξυγόνον καὶ ἀποβάλλει ἀνθρακικὸν δξὺ. Τὰ παιδία συνειθίζουσι νὰ βέλπωσι πίσσι ἐντος ὕδατος, ἵνα ἴδωσι πῶς καθυγραίνονται καὶ κατόπιν ἀρχίζουσι νὰ βλασταίνωσι. Ἐὰν λάβωμεν πρὸς τοῦτο ὕδωρ χλωροφορμιούχον, μάτην θ' ἀναμείνωμεν νὰ ἴδωμεν αὐτὰ βλασταίνοντα, ἐφ' ὅσον διατελεῖσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ νεκρωτικοῦ.

Πλείστα ἄλλα σπουδαῖστα πειράματα ἐγένοντο καὶ δι' αὐτῶν ποδλάχιστον φαίνονται ἐξηγητὰ μυστήρια τινὰ τοῦ φυτικοῦ βίου. Αἱ ἀκτίνες τῆς ἐπιστήμης ἤρχισαν νὰ

μόνον δραχμῶς τρεῖς ἀπαιτούμενοι καὶ τὸν ταχυδρομικὸν τελεῶν, τα οποία ἐστὶν εἰς ἴδιον ἡμῶν βάρος.

Ὅσοι θελήσωσι νὰ παραδεχθῶσι τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρον, πρόσθελον εἶναι ἀποστήσει τὴν ὅλην συγγραφὴν ἀντὶ τοῦ ἡμίσεος σχεδόν τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς τιμῆς.

Οἱ ἐν τῇ ἑκδοσίᾳ καὶ τῇ ἑξωτερικῇ κ. κ. Συνοδῶνται ὀφείλουσι νὰ προκαταβάλωσι τὴν ἀξίαν ἡλὲν τοῦλάχιστον τευχῶν.

Οἱ κύριοι συνδρομηταὶ θέλουσι λάβει δωρεάν ἅπαντας τοὺς προσεσχημένους πίνακας καὶ ἐκδόσεις.

Οἱ ἐγγράφοντες θέλουσι συνδρομητὰς, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνη, λαμβάνουσιν ἐν ὁμαλῇ.

Ἀρκαῖοι εἰς τὴν ἐκ τῆς μεγαλύτερας ὅσον ἐνεσθὶ καταναλώσεως εὐλογον ἀφελόμενον, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην βίαν τῆς ἐργασίας τῶν ἡμετέρων καταστημάτων, κυρίως δὲ ἀποβλέποντι διὰ τῆς παιδαγωγίας καὶ πολιμύχου ταύτης ἐκδόσεις εἰς γενικώτερον καὶ ἐθνικώτερον σκοπὸν, πέποιθα εἶναι τὸ πανελλήνιον θέλει προθύμως συνδράμει εἰς τὴν ἐπιτέλεισιν αὐτοῦ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταί, εἴτε κατὰ ταύτην εἴτε δι' ἄλλου τὸ σῶμα, θέου νὰ υπογράψωσιν ἐν τῶν κατωτέρω ἀποσπομακτικῶν τῆς ἀνὰ χεῖρας ἀγγελίας, ἀποστέλλοντες ἡμῖν ἐνταύρως αὐτὰ μετὰ τοῦ ἱστορίου (εἰς τραπεζίαν γραμμάτια, εἰς ἐπιταγὰς ἢ ἄλλα. γραμματῶσιν) ἐντὸς ἐπιστολῆς ἐπὶ συστάσει.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν ἰδίᾳ μὲν παρὰ τοῖς καταστήμασιν ἡμῶν καὶ παρὰ τῇ γραφῇ καὶ βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἰστορίας, ἐν δὲ τῇ ἑκδοσίᾳ καὶ τῇ ἑξωτερικῇ παρὰ ἅπασιν τοῖς ἀναποικιστῶν ἡμῶν κυρίως βιβλιοπωλείαις.

Ἡ ἐκτύπωσις ἀποκλήρου τοῦ συγγραμματος, ἀρξαμένη ἤδη, ἀποπερατωθήσεται ἐντὸς τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1883.

Ἐν Ἀθήναις, 25. Ὀκτωβρίου, 1885.

Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.

φωτίζουσιν ἤδη πολλὰ μέρη τοῦ βίου τῆς φύσεως, ἐνθα ἄχρι τοῦδε ἐπεκράτει σκότος ψηλαφητόν. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ διάδοχοι τοῦ Βερνάρδου θὰ δυνηθῶσι ποτε ἀκριβῶς νὰ διερευνήσωσι τὴν μεταξὺ τοῦ ζώου καὶ φυτικοῦ βίου σχέσιν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— Τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. — Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ: „Τὰ ἐμὰ σὰ, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ“ πῶς εἶπε τοὺς μεγάλους αὐτοὺς λόγους; — Καὶ ὁ μαθητὴς: Κάποιος ποῦ δὲν δάχε πεντάρα . . .

— Κυρία τις ἐπισκέπτεται τὴν μοδίστρην τῆς δια νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς νεωστὶ προσληφθείσας ὑπαρτείας τῆς, ἡ ὅποια εἶπε τότε ὑπαρτείας ἐν τῇ συμικῇ καταστάσει. „Ἐννε φυλόπονος καὶ ταυτική“ ἀπεκρίθη ἡ μοδίστρα, „καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω κανὲν παράπονον“.

— „Ἦντιν τιμὰ ἔμω, εἶπε παστρικά χέρια;“ — „Ὡς πρὸς αὐτὸ ἀμφισβῆλλον“, ὑπέλαβε μετ' εὐεργητικῶν σκοποῦ ἡ πωλήτρια τῶν νεωτερισμῶν, „διότι τῆς πρὸ ἀλλὰς τὴν ἑστέλναι ὅς ἐσθὲς μετὰ τὸν λογαριασμὸν καὶ ὡς τώρα δὲν μετὰ παρέδωκεν ἀνὴν τὰ χρήματα“.

Πάλλιν, Νέο, ἀνέβηκες ὅς τὰ δένδρα καὶ ἔσχιες τὰ δλοκαίνουρα ποῦχά σου;

— Ὅχι, μητέρα μου! τὰσχισα καταβαίνοντας, οἷον ἔκαρνα ἔπεσα τόσον βιαστικῶς, ποῦ δὲν πρόφθασα νὰ τὸ βγάλω . . .

— Κύριος τις συνδιαλέγεται μετὰ τινος κυρίας περὶ τῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἐλλείψεων τοῦ γυναικείου φύλου καὶ παρατηρεῖ: — Ἐγνώρισα μόνον δύο γυναικας, αἵτινες πρόημι οὐδὲν ἐλάττωμα εἶχον. — Ἡ κυρία μειδῶσα ἐρωτᾷ: „Ποία ἦτο λαίπν ἡ ἀλλή;“

Ἰσχυρῶς πρὸς νεοσύλλεκτον, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔκοψε σφύριζα τὴν κλῆν του: Ἄν καὶ αὐρὸν κλίον, στρατιῶτα, παρουσιασθῆς εἰς τὰ γυνάμια μετὰ τόσον κοντὰ μαλλιά, δὲ φυλκισθῆς! Κότταξ, λάβε τὸ μέτρα σου!

—!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

πὶ σερβικοῦ ἐδάφους ἐξώθησαν ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὸν βουλγαρικὸν στρατὸν καὶ νῦν ἐν τοῦ Πιρὸν προβάλλονται δυσμενέσονται τῇ Μιλάνῳ ἐροὶ περὶ εἰρήνης. Μόνῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐνοῦς δια τοὺς Σέρβους ἐλπίς καὶ ἐνθάρρυνσις εἶνε αἱ ὁμηραὶ ἐπαυξάνουσαι ἐν Αὐστρίᾳ ὑπὲρ αὐτῶν συμπάθειαι, οὐδεὶς δὲ ἀμφισβῆλει εἶναι ἡ ἐπελδοσὰ ἀνακωχῇ εἶνε πρόσκαιρος μόνον καὶ τὰς δραστηρίαις ἐπιδικαστομέναις τῶν Σέρβων παρασκευὰς ὑποβουθεῖ. Κατ' ἐπανειλημμένας ἐπισήμους δηλώσεις εἶνε ἡδη γνωστότατον, εἶναι ἀμεσῶς τρεπτον εἶναι ἡ Σερβία ἀπὸ τῶν νῦν ἐξακουσθῆσε πολέμουσιν μὲχρις ἐσχάτων, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐκτραπεί.

Περὶ τοῦ βασιλέως Μιλάνου, ὅστις πρὸ τοῦ 10. μέχρι τοῦ 14. ἔτους τῆς ἡλικίας του διετέριεν ἐν Παρισίοις ὡς ἐξωτερικὸς μαθητὴς τοῦ Λουκίου τοῦ Μ. Λουδοβίκου, εἰς τὸν ἀρχαῖον συμπατριῶν του, ὁ Λουκιανὸς Νισοῦ, δημοσιεῖται ἀναμνήσεις τινὰς ἐν τῇ „Γαλλίᾳ“. Ἐξ αὐτῶν μνησθόμενον εἶναι ὅτι τότε νεαρὸς Σέρβος ἡγεμονόπουλος ἔνεκα τῆς μεγάλῃς του ἀμελείας ἐμείσθη ὑπὸ τῶν καθηγητῶν, ἔνεκα δὲ τοῦ ἀνερχέου καὶ φιλέριδος τρόπου του οὐδὲ τοὺς συμπατριῶτάς του εἶχε φίλους. Πρὸ πάντων ὅμως διήγειρον τὴν ἀργίην του οἱ ἐν τῇ Αὐκείᾳ πολυάριθμοι Ρωμοῦνοι μαθηταί. Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1838 εἰς τὸν καθηγητὴν προσεκάλεσε κατ' ἰδίαν τὸν μαθητὴν Μιλάνον Ὀβρὲνβιτς, τὴν αὐτὴν δ' ἐσπέρων ἐργασθῆναι ὅτι οἱ τοῦ ἀπὸ τῆς Σερβίας, ἔκιν διαδεχθῆναι τὸν διολοφονηθέντα ἐξεδέλεφον τὸν Μεγαλῆ.

„Ὡς βασιλεὺς, λέγει ὁ Νισοῦ, ὁ Μιλάνος στερεῖται ἐξουσίας καὶ ἀξιοπρεπείας, τὸ μόνον δὲ καλόν, ὅπερ κατὰ τὴν 17ετὴν ἡγεμονίαν του ἐπράξεν, εἶνε ὁ μετὰ τῆς Ναπολέων γάμος του, ἥτις οὐ μόνον εἶνε ἡ καλλίστη τῶν ὀλαβίων γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς βεβαιώσιν ἅπαντες οἱ γυναικῶνες αὐτῆς, ἡ ἀγαθότης καὶ μεγαλουργία γυνὴ καὶ ἅπασαν τὴν Σερβίαν.“

Ἐτερος ὅμως γάλλος, ὁ Αἰλιῶς Βλανθὲ, διὰφορον εἶναι γνώμην περὶ τοῦ Μιλάνου. Οὗτος λέγει εἶναι ὁ Μιλάνος εἶναι δραστήριος ἀνὴρ καὶ ἐνταῦθα οὐ μόνον τὸν κρῖτον τῶν τηλεβίων, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας εἶναι μὲν τῶν λαμπροτέρων βιβλιοθηκῶν τοῦ κόσμου, ἀγαπητὸν δ' εἰς αὐτὸν συγγραφεὺς εἶνε Ναπολέων ὁ Γ'. καὶ ὁ Θεόδωρος Γωτιέ — δύο ἀντιθέσεις. Γράφει καὶ διελκῆ τὴν γερμανικὴν ἀνεπιλήπτως, μετέφρασε δ' εἰς αὐτὴν τὸ „εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξίδιον“ τοῦ Γωτιέ.

Τὰ ἐργαστήρια τοῦ Κρούπ κατεσκεύασαν κατὰ τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνας περισσότερα τηλεβία, παρ' ὅσα ἄλλοτε ἐν διαστήματι ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους. Τὰς μεγαλειτέρας παραγγελίας ἔκαμεν ἡ Τούρκια, μετ' αὐτὴν δ' ἔρχεται ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Σερβία. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀναμείνεται οὐκ ὀλίγοι τοῦρκοι ἀξιωματικοί, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ ὁ στρατηγὸς Σαβὶλ πωδός, πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐκτελεσθεῖσιν παραγγελιών.

Κατὰ τινὰ γαλλικὴν ἐκδόσιν ὁ ἀριθμὸς διων τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου ἀνέρχεται εἰς 35,000. Ἐν τῶν πέντε ἡμερῶν ἡ Ἑβδόμη εἶναι τὸ πλείστον αὐτῶν μέρος, ἥτοι 20,000 ἐφημερίδων. Ἐν τῶν μεγάλων δ' εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἐφημερίδων τὴν μὲν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Γερμανία, τὴν ἐσχάτην δὲ ἡ Ὑσπανία. Ἐν Γερμανίᾳ ἐκδίδονται πλέον τῶν 5500 ἐφημερίδων, ἐξ ὧν 800 εἶνε ἡμερήσιαι φύλλα. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκδίδονται 4000 περίπου ἐφημερίδων, ἐξ ὧν ἐπίσης 800 εἶνε ἡμερήσιαι φύλλα. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν Γαλλίαν ἐν μὲν Παρισίοις ἐκδίδονται 1608 ἐφημερίδες καὶ περιοδικῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις 2506, ἐν δ' ὁ ἀριθμὸς τῶν καὶ ἐκδοτῶν ἐκδομένων φύλλων δὲν ὑπερβαίνει τὰ 300. Ἐργεται κατόπιν ἡ Ἑλλάς μετὰ 1400, ἐξ ὧν ἡμερησίως ἐκδίδονται 130, εἴτα ἡ Αὐστρία μετὰ 1200 συμπεριλαμβανομένων καὶ 160 ἐφημερίδων καὶ ἐκδοτῶν ἐκδομένων, καὶ ἡ Ἑσπανία μετὰ 800. Ἡ Ὑσπανία εἶναι μόνον 800 περίπου ἐφημερίδας, ἐξ ὧν 200 ἐκδίδονται ἐν Πετροῦπόλει καὶ ἐν Μόσχῃ. Σχετικῶς τὰ μέγιστα ἀνεπτυχθῆ ἔτιπας ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀνάμνη κασιμπόλης εἶναι καὶ τὴν ἰδίαν τῆς ἐφημερίδας. Ἡ Ἑβδόμη εἶναι ἰσχυρῶς σχεδὸν τῇ Ἑλλάδι ἐφημερίδας, ἥτοι περὶ τὰς 400, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὀλλανδία ἀνὰ 800.

Ἡ Ἀσία εἶναι 3000 περίπου τακτικῶς ἐκδομέναις ἐφημερίδας, ἐν τῶν ὁποίων αἱ δύο χιλιάδες ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅλην τινὰ εἰς τὴν Κίαν καὶ μόνον 6 εἰς τὴν Ἑσπανίαν. Κατ' ἅπασαν τὴν Ἀφρικὴν ἐκδίδονται περὶ τὰ 300 φύλλα, ἐξ ὧν 80 ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐν ταῖς Ἰνδομέσας Ἰνδοταῖς τῆς Ἀμερικῆς ἐκδίδονται 12,000 ἐφημερίδες, ἐξ ὧν 1000 ἡμερήσιαι, ἐν δὲ τῇ Κωνσταντῇ 700. Ἐξ ὧν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκδομένων ἐφημερίδων γράφονται ἀγγλιστὶ μὲν 16 χιλιάδες, καὶ πεντακάσιαι, γερμανιστὶ 7 χιλιάδες καὶ ὀκτακάσιαι, γαλλιστὶ 6 χιλιάδες καὶ 850 καὶ ἰσπανιστὶ χιλιαὶ καὶ ἑκατόσιαι.

Τὸ ἀρχαιότατον ἀλεξιβρόχιον, ὅπερ πρώτην φορὰν ἀπαντῶμεν ἀναφερόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἀλφειὸς οὐλὴ μικρὸν ἡλικίαν. Ἀκουσθῶς, ὁ ἀββαὶς τῆς πόλεως Τούρης, ἔστειλεν ἐν ἔτει 902 μ. Χ. τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀρνῳ τῆς Σαλτεμβούργης ὡς δίδον ἐν ἀλεξιβρόχιον μετὰ τῶν ἐξῆς λέξων: Misi Caritati Tuee tentorium quod vomerandum erunt Tuum defendat ab imbribus (ἐπέστευλα τῇ Ὑμ. Σεβασμότητι καὶ σκέπη τῇ, ἵνα προφυλάσῃ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπὸ τῶν βροχῶν). Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ νέα μηχανὴ ἔκρεπε νὰ ᾤετι νῦν καὶ ἴαν σπᾶνον, διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν κλίον νὰ συναρῇ εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν 120 μιλίων.

Ἰσχυροῦσιν 118 ἀστεροσκοπεῖα καὶ ἅπασαν τὴν ὕψην, ἥτοι δὲ ἐν Ἑβδόμῃ, 2 ἐν Ἀσίᾳ, 2 ἐν Ἀφρικῇ, 27 ἐν Ἀμερικῇ καὶ 3 ἐν Αὐστραλίᾳ. Καὶ ἐν Ἑβδόμῃ μὲν τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Πρωσία μετὰ 20 ἀστεροσκοπεῖων, εἴτα ἔρχεται ἡ Ὑσπανία μετὰ 19, ἡ Ἀγγλία μετὰ 14, ἡ Ἑλλάς μετὰ 9, ἡ Αὐστρία μετὰ 8, ἡ Γαλλία μετὰ 6, ἡ Ἑλβετία μετὰ 4 καὶ ἡ Σουηδία μετὰ 3 ἀστεροσκοπεῖων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κρατῶν τῶν ἐχόντων μόνον ἀστεροσκοπεῖων συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ Ἑλλάς. Τὰ ἀρχαιότατα τῶν ἰδρυμάτων τούτων εἶναι τὸ ἐν Αὐγουδῶν (ἰδρυθὲν τῷ 1822), τὸ ἐν Κοπεγχάγῃ (τῷ 1837), τὸ ἐν Παρισίοις (τῷ 1867), τὸ ἐν Γρενουίχ (τῷ 1875). Τὸ ἀρχαιότατον ῥωσικὸν ἀστεροσκοπεῖον εἶναι τὸ τῆς Μόσχας ἰδρυθὲν τῷ 1750, τὸ δὲ ἀμερικανικὸν εἶναι τὸ τοῦ Πρίου-Ἰανέιρου (1780), ὅπερ μετὰ τινὰ ἔτη ἡκολούθησε τὸ τοῦ Χιλιού (ἰδρυθὲν τῷ 1822).

Ἐν τῶν περιφημοτέρων δένδρων τῆς γῆς, ἡ ἐπὶ τῆς Ἀλγίης καρύς, ὀνομαζομένη ὑπὸ τῶν ἐγγράφων Castagna de' oenocanali, προσεργίξει εἰς τὴν ἐντελὴ αὐτοῦ ἀπομείναντι καὶ καταστροφῇ. Ἐκ τινος ἀποστάσεως εἶναι ὅφιν πέντε χωριῶν δένδρων, οἱ δὲ διὰ μέσου γῆρας τοῦ γυναικείου του κορμοῦ ἐκλήρουντο ἀλλοτε ὑπὸ πυκνοῦ ὕψους, ἐπεὶ τὸ ἄλλο ἀπῆρτιν ἐν καὶ μόνον δένδρον. Τὸ δένδρον τοῦτο ἐκάλυπτεν ἐπιφάνειαν, ἔχουσαν 248 ποδῶν περιφέρειαν, σημεῖονταὶ δὲ καὶ ἐν τινι ἀρχαίῳ χωρογραφικῇ χάρτῃ τῆς Σικελίας τοῦ ἔτους 1620.

— „Χθὲς, γράφει ἀμερικανικὴ τις ἐφημερίς, νύχρης τις καθαρῶν τὰ παράθυρα τοῦ τρίτου πατώματος μεγάλῃς τινὸς οἰκίας, ἐξωλισθῆσαν, ἔπεσαν εἰς τὴν δδὸν καὶ ἐκτύπησε κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸ ἰδιώτατον. Ἢ προεμνηθῆσα ὅπῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, προσέτετε λακωνικῶς ὅτι αὐτὴ ἐφημερίς, διαρθεῖν τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Τὸ ἐβδωμηνόστον ὄψιδον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγει νῦν ὁ πρῶτος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας Γκαβρίλ. Ἄλλ' οὐδαμῶς, ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν προχείρων πηγῶν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἥν ἐπίμονος καὶ ἀνεξήγητος περιέργεια τῶν παραφῶν ὁπαυμάτων τοῦ ἀνδρὸς ἔφερεν εἰς μέσον. Τὸ ἀξιοπιστότερον τῶν ἐν χρήσει βιογραφικῶν λεξικῶν παρὰ Γάλλους, καὶ τὸ παρ' ἡμῶν εἰς πασίγνωστον τοῦ Βαρναύου, ὡς ἔτος τῆς γεννήσεως του ἀναφέρει τὸ 1813, ἀλλ' ἀφ' ὅτου ὁ ἀνέστης ἀνὴρ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ἐν ταῖς πολιτικαῖς τῶν Γάλλων ἀρχαῖς μετὰ πολλὰς ἀλλας, ἐνίοτε ἥμισυ εὐαρέστους ἀποκαλύψεις τοῦ ἰδιωτικοῦ τοῦ βίου ἡναγνάσθη ἐσχάτως νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ βαπτιστικὸν του ὄνομα εἶναι Ἰουλίον, καὶ εἰν ἀντὶ τοῦ γελίου τοῦτου ἐν νεανικῇ φιλοτιμίᾳ προτέμνησε τὴν γλυκύτερον τοῦ Ἰουλίου.

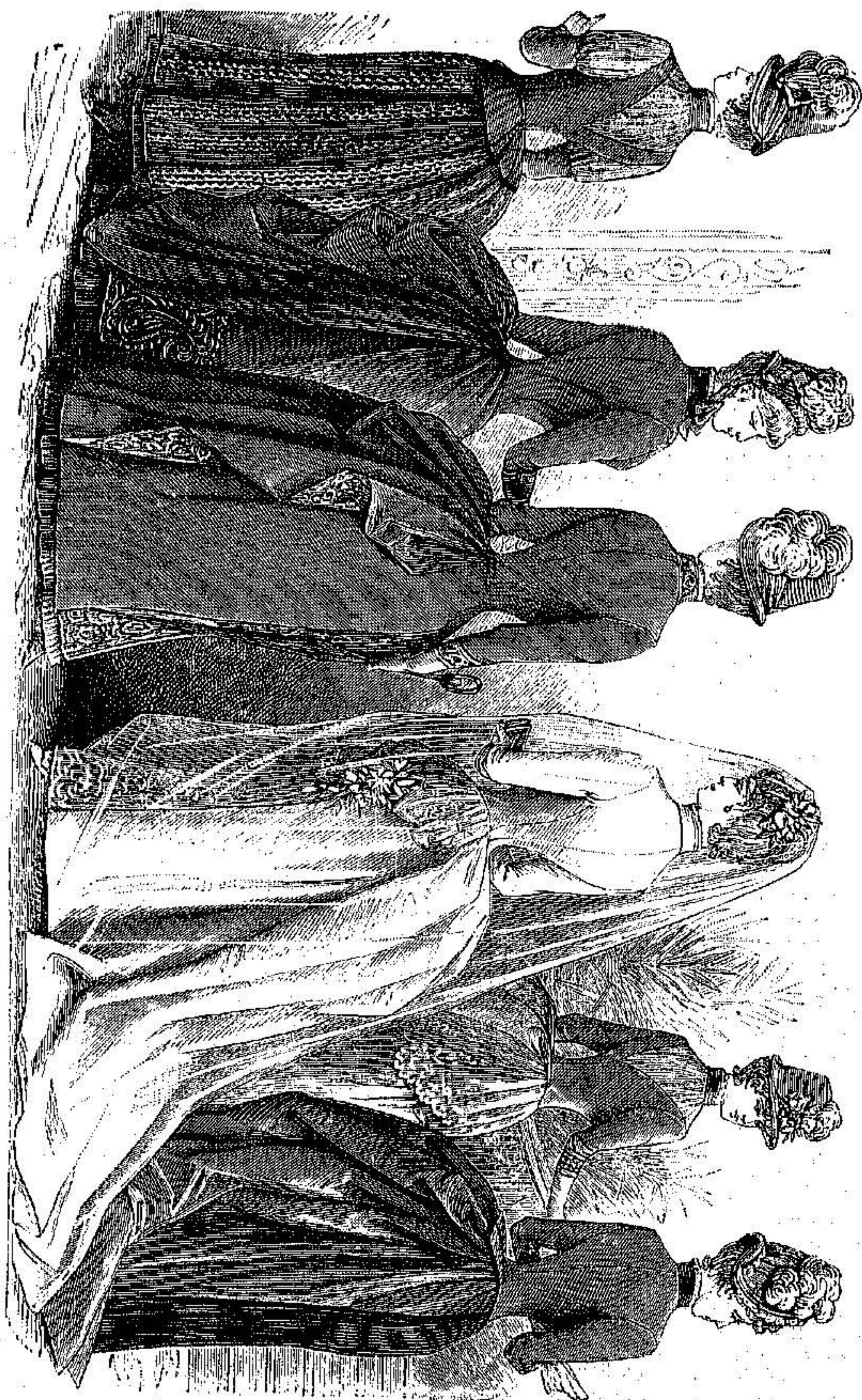
— Ἡ συνερχία τῶν ἐν Βερολίῳ ραπτῶν μέλλει νὰ ἐορτάσῃ τῇ 6. Φεβρουαρίου 1898 τὴν ἐξακοσιετηρίδα αὐτῆς.

Ἐν Τούρῳ λαμβάνονται τὰ κατὰλληλα μέτρα, ὅπως ἀρθρῇ οὐσιλως ὁ φωτισμὸς τῶν ὁδῶν διὰ φωταερίου καὶ ἀντικαταστάθῃ δὲ ἡλεκτρικοῦ φωτός.

Μεταξὺ τῶν ἀπειραριθμῶν συγγραμμάτων ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐσχάτως ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς γεννήσεως του ὁ αὐτοκρατορικὸς τῆς Γερμανίας πρίγκηψ ἐν μὲν ἰδιορρύθμῳ, ἀλλ' ἐνυπογράφῳ, ἐξοφράζετο ἡ ἑξῆς καὶ μόνῃ εὐχῇ: Ἰσχυρῶς, Ὑψηλότατε, ἡ παροῦσα μου νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας Σου.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΠΡΩΤΟΙ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΕΥΡΜΟΙ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ἡ πρώτη ἡρώς τῆς γερμανικῆς ιστορίας (ἐκδόσις ὑπὸ Φρειδερίκου Böhm, ἐν σελ. 284 καὶ 285: ἡ Θουονέλθα παρα-
 διδομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Στέφανου τοῦ Γερμανικοῦ). — Τελείαλλα, δόχημα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν ιστορίας κατὰ τὸ γερμανικὸν ἐπὶ Ελέ-
 νης IV. — Μαργαρίτα ἐκ τῶν τοῦ Κορσῆ. — Κυνηγετικοὶ ὅλθες καὶ θαλάσσιοι λαγῶν. (Εἰς. ἐκτενέστερος καὶ θαλάσσιον λαγῶν ἐν σελ. 288 καὶ
 289). — Βιβλιοθήκη. — Ἡ ἀποδόκιμος τῶν φωτῶν. — Ἀνέκδοτα. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. — Ἡ σερβοβουλγαρικὴ ἀνακωχὴ καὶ ἡ Αἰθιοπία. — Ὁ βασιλεὺς
 Μελάνο. — Τὸ ἱεροσκόπιον τοῦ Χρόνου. — Ὅσαι αἱ ἐργασίαι τοῦ κόσμου. — Τὰ δερματίνων ἀνέκδοτα. — Τὸ δερματίνων τοῦ κόσμου. — Ἡ ἐκ τῆς Αἰτίας ἀρχαία
 κερὰ. — Ἐργασίαι κερὰς Νιγηρίας. — Ὁ Ἰούλιος Γερμὰ καὶ οἱ ἀκονισμοὶ διακρίνεται. — Οἱ Ρώμαι τοῦ Παριζίου. — Ὁ ηλεκτρικὸς φωτισμὸς τοῦ Τουρίνου. — Μία συγ-
 γραμμένη ἱστορία. — Ἡ πρώτη χειμερινὰ συγγραμμή, ἐκδόσις 282.

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bile & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτες ἐκ τῆς Νέου Papiermanufaktur, ἐν Βερολίνῳ. — Αἰδέλφ. Frey & Soning, ἐν Λειψίᾳ.